

Egy reggeli pillanat...

A kis házban ülök. Reggelizek.

A nyitott ajtón át a kertre látok. Kint fúj a szél.

Az almafán szélcseggő járja rendszertelen táncát.

A félhold aljáról két harangocska lóg vékony láncon. Közöttük egy csillag s erről egy másik láncon még egy harang.

Rozsdás...

Már így vettem. A bátyám kisfia szerint retro. Minden ami rozsdás, biztos régi..ezért retro.

Nagyot harapok a szilvalekváros kenyérbe, majd mohón kortyolok a tejeskávéba, ami édes-keserű ízt hagy maga után.

Közben felkapcsolta valaki a napot. Alacsony szögben furakszik sugaraival a kertbe, megvilágítja a szél útját. Innentől kezdve együtt komponálják a növények fény árnyék táncát, melybe a szélcseggő hangjai lopnak varázsos hangulatot. Bár a szél újra és újra beletúr a fa lombjába, kócolt fizurát készítve neki, két piros alma mozdulatlan figyel az alattuk ficánkoló szélcseggőt.

A fa túloldalán magányos hintaágy.

A szél néha beleül, ettől ringani kezd lassan,előre-hátra...meg-megállva.

Távolabb, egy virágágyásban a trombitafa tövénél hajladozik a lila tátika, mintha csókot szeretne adni a szellőrózsa halványpiros szirmára.

És ott magasodik mögöttük egy állattá szelídített bokor.

Karcsú lábakon, kerekded formából emelkedik ki a feje, melyen két hosszú hegyes fülecske hívja fel magára a figyelmet. Bozontos farkába játékosan kapaszkodik a nyári szellő...

Ő a Struccnyúl.

Még fejlődésben van. Mondhatni, zöldfülű.

Tavasszal ő az első, aki sárga kezeslábasban büszkén mutogatja magát, mint kifutón a legújabb divatot. Mint egy élőlép, melynek a haragoszöld tuják szolgálnak háttérként.

Most sűrű levélbundáját szellőzteti a szél.

A reggelim elfogyott.

Mosolyogva mentem ki a kertbe, egyenesen a struccnyúlhoz.

Körbejártam, simogattam s közben szépen kértem, jöjjön velem, sétáljunk kicsit a frissen nyírt, selymes gyepen.

Ám ő nem válaszolt...nem reagált kéréseimre.

Állt büszkén, helyét el nem hagyva. Kicsit durcásan végig néztem rajta...és akkor láttam meg, hogy földbe gyökerezett a lába...

Így hát, örökre ott marad hűségesen kertem közepén...csodálatom tárgyaként.